

Слънце

ВЕСТНИКЪ ЗА УЧЕНИЦИТЕ ОТЪ ШУМЕНСКА УЧЕБНА ОКОЛИЯ

Петъ броя годишно.

Всеки брой 1 левъ.

Списватъ уредници учители.

Ръкописи и суми се изпращатъ до Сръдещия директоръ въ Шуменъ. Разрешенъ отъ Областната дирекция въ Шуменъ — № 1020 отъ 3. II. 1937 г.

Чичо Стоянъ

(Стоянъ М. Поповъ 1865-1939)

Въ разстояние на 2-3 години българската литература и българската култура загубиха редица свои жреци. Страшимировъ, Йовковъ, Ив. Кириловъ, Златаровъ, Подвързачовъ, въ най-зрѣлата възраст на своето творчество, отидоха въ вѣчността. Отмина 1939 година, която въ последния си день, грабна родоначалника на детската ни книга — Чичо Стоянъ.

Чичо Стоянъ! — незамѣнниятъ детски писателъ, който изпѣ най-хубавитѣ пѣснички за българскитѣ деца и за българската земя.

На младини още напусналъ родното си село Дивотино, Софийско, той се настанява въ столицата, където работи до края на живота си.

Неговиятъ кумиръ бѣ доброто за малкитѣ, за което добро той пѣ близо половинъ вѣкъ. Паметно ще остане за всички издаваното отъ него списание „Славейче“, преди по вече отъ

30 години. Въ това списание, а по-късно въ всичкитѣ си пѣсни, той разкри и даде душата си на българскитѣ деца.

Той умрѣ и никога не ще се върне, за да пѣе на своитѣ малки читатели, но тѣ ще запазятъ за винаги въ сърдцата си неговитѣ завети: Да обичатъ Родината, да живѣятъ и работятъ само за нея.

Признателнитѣ негови ученици ще му издигнатъ паметникъ въ София, а малкитѣ читатели свиха неувѣхващъ вѣнецъ въ сърдцата си за никога незабравимия Чичо Стоянъ.

С. Симеоновъ

Горделивото зайче

(приказка)

Едно зайче бѣдо бѣленичко срещна ежа въ тъмната горичка.

— Ухъ, какъвъ си, — зайчето му рече, — съ това си во, бодлесто елече!

Съ тия яки рогаи бодили, и зъ гората служишъ за плашило! Я вижъ мойтѣ дрешки на-дифени, съ коприна мека подплатени; вижъ ми само чуднитѣ терлички и кожуха съ бѣлата якичка! Хубаво си, мое за и ч е сладко,

но кажи ми, пазятъ ли те, братко, тия дрехи хубави, напети отъ зжитѣ зли на враго-ветѣ? Мойтѣ дрешки шаечни не чинатъ, и подплата нѣматъ отъ коприна, но въ гората си волно жи-вувамъ, съ тия бодли хичъ не се страхувамъ! Дорде ежко дум а да издума, чу се писъкъ въ падналата шума:

Гледа ежко: зайчето с е мѣта, Стиснато жестоко отъ зми-ята . . .

Хукна ежа право у дома си, па изъ пѣтя дума на ума си: Дѣдо Господъ ми добро направи, че ми даде т и я бодли здрави! Грозни сж и служатъ за плашило, но ми пазятъ кожичката мила! Веса Паспалеева.

Снѣжинки.

Бѣли, хубави снѣжинки ей прехвъркватъ на дру-жинки и застилать вредъ земята съсъ бѣлъ губеръ сж по-лята.

А подъ него семената сгушени сж в'топлината. Че ще дойде пролѣтъ мила тя царица златокрила. Ще поникнатъ семената, ще сж радость на сърдцата.

Росица С. Пискова уч. 16 класъ.

Кума лиса

Кума лиса, щомъ се сдрачи, Стана и за ловъ закричи; Тукъ се свие и се сгуши Тамъ поспре се та подуши, Доръ най-сетне помириша Нѣщо сладко кума лиса, Тѣ подъ стрѣхата кацнали И тѣй сладко си заспали, Че ей тѣй, ведно съ пѣтела Би за мигъ и тритѣ взела.

Но едно я салъ запира: Да не би да се намира Скрита, татъкъ до стената, Яка примка за кумата, Та намѣсто госба сладка, Кожата ѣ мека, гладка, Да увисне на пазаря У Илия Кожухаря.

Чичо Стоянъ

Родна речъ.

О ти, която ме отъ малкъъ захрани съ нѣженъ гласъ и любими слова, о ти, която моята душа нахрани, заклевамъ ти се, тебе ще мѣлвя!

Ти, що единствена остана презъ робски вѣкове и дни,

ти, що бѣ българска охрана, свещена, родна речъ, бжди!

Отъ простъ селякъ, та чакъ до царъ, все ти си въ нашитѣ гърди, великъ, голѣмъ си ти другаръ,

свещенна, родна речъ, бжди!

Николай Йордановъ III кл. — Шуменъ.

П. Ивановъ — Лунинъ.

Бедната Павлина

— Ще дойдешъ, Павлино, нали? — тихо и мило прошепна Румяна и стисна чувствено ръката на обичната си другарка, съ която бѣ сродила душата си, и, която сега се бѣше подпрѣла до телеграфния стълбъ, нблюдавайки съ видима радость, крѣшния танецъ на пухкавитѣ снѣжинки, които на весели, весели дружинки се сипѣха по мократа майка-земя, завиваха я съ топлата си бѣла дреха, за да не измръзне плодната ѣ грѣдь, съ която хранѣше свѣта.

— Ще дойда, Руме, ще дойда, нали у васъ има топла стая и хубави книжки за прочитъ! — отвърна весело Павлинка и дигна яката на вехто-

то си балтонче, за да се предпази отъ ледената цѣлувка на дѣдо Мразъ, който съ тежки стѣпки приближаваше до млади и стари, до бедни и богати.

Дветѣ другарки се раздѣлиха. Румяна пое широкиятъ пѣтъ край една каменна ограда, която ѣ правѣше заветъ, а Павлина — стрѣмниятъ баиръ, задъ който въ низкото, до единъ вѣковекъ клонестъ джбъ, бѣ сгушена тѣхната бедна хижка — съ малка синя портичка и ограда отъ тель бодлива, преплетена грижливо и естично съ слънчогледови стебла. Като изкачи баира, тя бързо се спусна по надолещето, спря се единъ моментъ подъ джба и сетне, съ свойствената си красива усмивка на уста и очарователенъ блѣсъкъ въ очи-

тѣ, сега тѣй силно пламтящи отъ дивната радость що бликаше въ малкото ѣ сърдчице, поради отличния успѣхъ, който носѣше на родителитѣ си съ срочната си книжка, блѣсна вратата на оджакъ, за да влѣзе въ вѣтрешната стая.

Влѣзе. За мигъ, силната ѣ радость отлитна! . . . Дѣхътъ на вѣчната грижа се блѣсна у нея и сви въ уплаха и тревога бедното ѣ сърдчице. Тя премина тихо край прозорцитѣ и се спрѣ до масата въ кюшето. Предъ нея, до печката, седѣше баща ѣ съ приведена къмъ земята глава. Рѣцетъ му бѣха отпуснати между краката, като пречупени отъ буря клони. Майка ѣ седѣше като вкаменена опрѣна до дървения креватъ. Срещу тѣхъ, уловила за ръка 5-годишното

си момченце, тѣхната съседка Милена, съ треперящи устни презъ сълзи молѣше:

— Бай Стамене, помогни ни, моля ти се отъ сърдце! Ти си единствениятъ, макаръ и беденъ като насъ, който можешъ да разберешъ страданията ни! Помогни да спасимъ отъ смъртъ бащата на тая малка рожба! Ето Богъ е надъ насъ! — ние вѣчно ще ти бждемъ признателни, бай Стамене, и ще ти се отплатимъ.

Така молѣше и зовѣше тя, а сълзитѣ — една по една, като бисери, се ронѣха отъ заплаканиѣ ѣ очи и се низеха по смъртно-бледото ѣ лице.

Бащата на Павлина въздѣхна дълбоко, потресе болно глава, изправи се всрѣдъ стаята като зашеметенъ и съ гласъ — издаващъ нечовѣшка

мжка, каза:

— Разбирамъ те, сестрице! Но нѣмамъ, нѣмамъ пари! . . . Нѣмамъ! — простена той и напусна стаята като подгоненъ.

Мизерията се кискаше ехидно надъ жертвитѣ си. . .

Въ кѣщи всички останаха по мѣстата си, като вкаменени. После единъ моментъ, Павлинината майка се опита да утѣши многоизмѣчената си съседка, но липсата на пари то-зи пѣтъ уби и сетната ѣ надежда. Сломена отъ мисълта, че пакъ ще се върне съ празни ръце при безнадежно болния си мжжъ, тя напусна домътъ, отъ кѣдето чакаше последна помощъ.

Павлина и майка ѣ се гледаха гробно малчаливи. Мжката на тѣхната бедна съседка бѣ и тѣхна мжка. Но съ какъ-

ПРЕМЕЖДИЕ

Хубавъ зименъ день. Бѣли леки снѣжинки бързо застигатъ земята.

Пързалката днесъ е много оживена. По нея бързо пъпчатъ деца съ зачервени бузици и съ шейна въ ржка. И азъ съмъ между тяхъ. Съ шейна въ ржка, както всички бързамъ да стигна горе — биото на хълма, откъдето се спускаме. Едни отъ децата падатъ, други — ставатъ и пакъ продължаватъ, безъ да усещатъ премръзналитъ си ржце и крака. Веселъ смѣхъ и радостенъ викъ се изтръгва отъ гърдитъ на всички. Тѣхъ не ги интересува студа, а хубавата и весела игра на пързалката.

Минаватъ хора и се спиратъ да гледатъ, какъ, весели и засмѣни, децата летятъ, летятъ, съ шейнички, по гладката и заледена пързалка.

Азъ се пързаяхъ до късно и щѣхъ да се пързаямъ още, ако не бѣха дошли да ме извикатъ. Когато влѣзохъ въ насъ, мама, още отъ вратата започна да ми се кара, че съмъ се пързаялъ много. Но и това се мина. Тя забрави и, на другия день, пакъ ме пусна да се пързаямъ.

Колко, хубаво и весело е на пързалката!

Ив. Р. Дончевъ
III. в. кл. Шуменъ

Зимна нощ

Хубава зимна нощ. Каква красота и очарование се криятъ въ тихитъ зимни нощи, когато всичко спи дълбокъ сънъ, следъ уморителната дневна работа! Тишина и спокойствие царятъ навсѣкжде. Всичко вредъ е постлано съ бѣла пелена, която нѣкжде блести, като че ли е послана отъ елиази. О, не! — това не сѣ елмази. Това сѣ множество малки кристални снѣжинки, които отразаватъ лунната свѣтлина. Дървесата сѣ окичени съ снѣгъ. Отъ коминитъ на къжитъ излизатъ кълба димъ, които се издигатъ къмъ небето. Всичката тая красота се допълня отъ луната, която, сеокръжена отъ безброй звезди, се носи леко по небесния ширъ. Тя облива съ своята нѣжна сребриста свѣтлина земята, къжитъ и дърветата и гордо отминава натакъ. Ту, за мигъ, се скрии подъ нѣкое облаче, ту пакъ се покаже.

И така пжтува тя цѣлата нощ, докато дойде сутринята слънцето — я заслѣпи съ силната си свѣтлина. Тогава тя отстъпва мѣстото си нему.

Чудно хубави сѣ тихитъ, лунни нощи презъ зимата!

Мария Хр. Недѣлкова
III. в. кл. Шуменъ

День отъ ваканцията.

Прекрасенъ зименъ день. Слънцето разкъсва облацитъ и се усмихва на побѣлѣлата земя. Нѣма вѣтръ, но е доста студено. Снѣгътъ е замръзналъ. Пързалката привлича много спортисти.

Днесъ решихме да отидемъ на Къошкьовѣтъ. Извикахъ другарката си и, заедно съ мама и братъ ми, поехме за гората. Взехме, разбира се, и двѣтъ шейни. По пжтя валѣха смѣхъ и закачки. Още тогава ние предвкусвахме удовоствието, което ни очакваше.

Стигнахме. Навлѣзохме въ орѣховата алея. Пързалката е

Небето посивѣ, сниши се и стѣсни кржгозора до най-близкитъ предмети. Задуха студентъ вѣтръ. Почна да вали снѣгъ на едри парцали. Вали и затрупва печалното еднообразие на късната есенъ. Прибраха се отъ полето стада въ кошари, добитѣкъ въ обори, птици въ курници, люде по домовете. Би помислилъ човѣкъ, че всичко е затрупано и мъртво, ако кучетата не лаяха непрестанно и презъ деня не се виждаше димѣтъ, извиващъ се високо надъ коминитъ.

— Време му е, време!...

възражаватъ бодро томува, който казва, че зимата е голѣма или се оплаква, че времето е лошо.

— Голѣмъ снѣгъ, голѣмо плодородие!...

— Капанъ! — вика нѣкой.

— Капанъ! — отвърща други.

Съ тая дума изказватъ всичко за времето. То значи, че пжтищата сѣ задрѣстени отъ снѣга и не узнаваеми. Никой не може да ходи вънъ отъ село, ни

отъ другата страна на баира, срещу ловния домъ, та до насъ не достигаха веселитъ гласове на пързаящитъ се. Наоколо е тихо. Дърветата, оголѣни и черни, стоятъ безмълвни. Катаринка изпуска последна въздишка и спира. Стигнахме пързалката. Тя е почернѣла отъ весели деца и скиори. Мама сѣда на една пейка да си почине, а азъ, другарката ми и братъ ми грабваме шейнитъ и хайде при другитъ. Весело е. Всички се смѣятъ, викатъ и щастливитъ имъ гласове лѣтятъ далеко изъ запустѣлата гора. Спуснахъ се веднажъ, два пжти, но на третия пжтъ стана катастрофа. Блѣснахъ се въ едно дърво и си ударихъ колѣното. Текна кръвъ. Заболѣ ме страшно и се уплашихъ, но не заплакахъ.

Е. Д. Касабова
III. в. кл. Шуменъ

въ града, ни въ гората. Въ гората лисици, мечки и зайци, мишки, галугери, къртици и други сѣ въ дупки и подъ земята; катерици — въ дупки по дървета; птици по дървета и пещери. Снѣгътъ е непроходимъ и никой не мърда отъ жилището си. Само вълцитъ, силни и подвижни, подбуждани отъ глада, сдружени въ глутници, могатъ да претърсватъ околността за плячка и да вятъ. Кучетата ги усещатъ и имъ отвърщатъ съ непрестаненъ лай.

Зглѣхналиятъ просторъ е намалѣлъ до размѣритъ на с ж щ и н с к и капанъ, но, въпрѣки това, всѣки го чувствува по-голѣмъ и по-тежѣкъ, а себе си чувствува дребенъ, малѣкъ, потиснатъ и въ опасностъ.

На стената блѣсва свѣтлинка на кандилце и освѣтлява образа на майката Господня. Колчемъ завие буря или вѣтрътъ тласне въ прозорцитъ смѣсения вой на вълци и кучета, къмъ нея молитвено се обръщатъ очитъ на баба и дѣдо.

Тоя страхъ е другъ, той не ти взема ума. Напротивъ, прави тѣ по-човѣченъ, мислитъ ти те свързватъ съ подобнитъ. Ти мислишъ дали сѣ добре поне толкова, колкото тебе; иматъ ли хлѣбъ и топливо или сѣ гладни и на студено; на море ли сѣ срѣдъ буря или въ безпжтица въ снѣжна виелица. Искатъ ти се да имашъ сила на великанъ, за да помогнешъ на всички хей тѣй, изведнажъ, съ единъ замахъ. Но знаешъ, че такова нѣщо никой не притежава и затова баба и дѣдо къмъ иконата поглеждатъ...

Както мравкитъ се размърдватъ по-многобройни, когато имъ съборятъ мрав-

вуняка, тѣй и людетъ, сжщински мравки, се раздвижиха следъ като премина най-страшното. Сега тѣ излизаха отъ капана, който ги задържаше толкова време. Плѣзнаха люде отъ сѣседнитъ села, плѣзнаха тия отъ това село... И отъ село въ село — до града, до гората, до воденицата. До като свѣти и буря не мете-лесно. Вечеръ — всѣки въ къщи.

Русковиятъ баща служеше въ товазатѣнтено добруджанско село наречено Куртъ-бунаръ — Вълчи кладенецъ. Отъ Силистра до това село се отива по едно дълго шосе. Руско е малѣкъ и трѣбва да бжде съ майка си, дето е татко му. Бѣше много радостенъ, когато отидоха, но сега е зима и тукъ му дотегна. Той се бѣше уплашилъ, че снѣжниятъ капанъ ще ги затвори завинаги въ село, че не ще може да отиде въ града, да празнува Куледа и Сурваки. Ще остане тукъ, безъ да може да събере пари и подарѣци, безъ да види роднини и другари, безъ да обходи къщи и да гостува дето се тъкмѣше. Нѣмаше да има радоститъ, които познаваше и за които закопнѣ посилно отъ какъ завалѣ снѣгъ.

Но когато чу, че капанътъ е свършенъ, той скочи отъ радостъ. Предколедния день татко му нае шейна. Возачътъ турчинъ, облѣче кожена шуба, татко му и майка му облѣкоха пакъ шуби, а Руско повиха въ юргана, който трѣбваше въ града.

— На добъръ часъ! — прекръсти се майка му, когато шейната се плѣзна по мекия снѣгъ.

(следва)

Вълшебната шейна

„Хайде вестници! Утро... Зора... Заря! — викаше Каменъ, малкиятъ, вестникопродавачъ.

По улицитъ имаше много хора. Всички бързаха къмъ дюкянитъ, да купуватъ подарѣци за Коледа. Тѣ бѣха натоварили ржце съ пакети и кутии, а нѣкой носѣха елхи. Никой не обръщаше вниманието на Каменъ, нито на неговиятъ другаръ—Барончо, малкото бѣло кученце, което той бѣше намѣрилъ не отдавна на улицата.

„Ехъ пакъ нѣма да мога да ги продамъ!“—въздъхна вестникарчето и закриви въ една улица. То отиваше да върне вестницитъ. „Пакъ ще прекарамъ Коледа съ старитъ палталони и палто и съ старитъ скъсани обувки. Нищо. За Великденъ ще се мъча да събера още пари и ще си купя. Чичо каза, че трѣбватъ още сто лева. Ще се помъжа да ги събера. Откога съмъ засъбирѣлъ пари и всѣ не мога да ги направя, колкото трѣбва.“

Задълбоченъ въ своитъ мисли, Каменъ не усѣти, кога стигна до дюкяна на чича си.

Той влѣзе и подаде вестницитъ на единъ едъръ и добре облѣченъ господинъ.

— Не можахъ да ги продамъ, чичо! — каза той.

— Какъ! И днеска не можа да продадешъ всичкитъ вестници! Не те е срамъ! А пъкъ искашъ да ти купя обувки, палталони и палто! Нищо нѣма да видишъ!

Каменъ бѣше приковалъ очи къмъ земята. Той не смѣеше да погледне чича си. До него стоеше Барончо.

— Защо ми сѣдишъ тука! Махай се, да те не гледатъ! — извика Каменовиятъ чичо.

Каменъ излѣзе. На очитъ му блѣстяха бисерни сълзи. Той взе въ ржцетъ си Баронча и съ бързи крачки се отправи къмъ пързалката.

„Ахъ, мой милъ другарю! Кога ще свършатъ тие мъжки? Кога ще престанатъ да ни измъчватъ?“—каза съ треперящъ гласъ момчето.

Вѣтрътъ изви зловещо. Бѣше студено. Палави снѣжинки се гонѣха изъ въздуха и затрупваха всичко.

Притисналъ до гърди своя малѣкъ другаръ — Барончо, Каменъ бързаше. Той отиваше на пързалката, защото тамъ лесно забравяше мъката си

Макаръ и да нѣмаше шейна, той бѣше щастливъ срѣдъ крѣсацитъ на децата. А колко хубаво бѣше на пързалката... на тая гладка като огледало пързалка! Какъ весело прекарватъ времето си децата, които иматъ шейни!

Каменъ закриви въ улицата и се намѣри на пързалката. Колко много деца имаше! Тѣ се стущаха е-ей тамъ отъ стрѣмнината и стигаха чакъ до дюкяна на бай Станко бакалина. А тамъ, ако на нѣкого бѣше студено, влизаше да се згрѣе—при тоя добъръ човѣкъ. Така тѣ прекарваха по цѣли часове. А какви хубави шийни имаха! Имаше съ звънчета, съ спирачки, а на Ивана бѣше съ кормило, като сжщински автомобилъ. Тя бѣше голѣма.

Така загледа въ пързалката, Каменъ не забеляза, че отгоре идва Ивановата шейна. Щомъ дойде до него, тя спрѣ.

— Хей, какво си се зазѣпалъ бѣ, глупчо? Не чувашъ ли, не виждашъ ли? — каза Иванъ.

Каменъ се обърна. Той обгърна шейната съ нѣженъ погледъ и каза:

— Извинете, моля! Ахъ, че хубавъ шейна! — И той протегна ржка и пипна кормилото.

— Хей, дриплю, да не пипашъ

шейната, че...!

Каменъ не снемаше очи отъ хубавата шейна.

— Като я харесвашъ толкова, защо не я изкачишъ до горе, а?

— Да я изкача, защо да не я изкача! — И Каменъ потегли на горе съ шейната. Следъ него тръгна и Барончо. Задъ тѣхъ момчетата и момичета се биеха съ снѣжни топки, смѣеха се и вдигаха връва до Бога.

Каменъ изкачи шейната. Иванъ и другаритъ му седнаха и полетѣха. Много пжти се спускаха тѣ, докато най-последъ се прибраха. Пързалката опустѣ. Само двамата приятели останаха тамъ. Нощта бѣше разперила криле надъ града. Бѣше студено. Предъ Каменъ и Барончо лѣщеше пързалката, която се освѣтяваше отъ електрическата лампа, а задъ тѣхъ стояха мълчеливи къщитъ.

Каменъ се загледа въ далечината. Оттамъ сякашъ долитаха странни звукове, подобни на тия на шейна. Да, оттамъ идѣше шейна. Кой ли е този, който идваше толкова късно на пързалката? Шейната наблѣжаваше. Но кой имаше въ нея? Никой не се виждаше. Следъ като шейната се добли-

жи, Каменъ видѣ въ нея едно малко човѣче, облѣчено въ бѣли дрешки. Следъ малко, Каменъ чу гласъ, който казваше:

— Хайде, качвай се де, защо сѣдишъ! Азъ за тебе идвамъ.

Каменъ се огледа.

— За менъ ли идвашъ?

— Да, за тебъ, миличѣкъ!

— Е-е, тогава да се качваме, Барончо!

Следъ като се качиха, вълшебната шейна потегли.

Много пжтъ изминаха тѣ, а човѣчето съ бѣлитъ дрешки не мислѣше да се връща назадъ.

— Ами кога ще слизае? — попита Каменъ.

— Моята шейна назадъ не се връща, мило момче! Азъ те водя горе на небето, при дѣда Господа и при бѣлитъ ангелчета. А тамъ е толкова хубаво!.....

На заранѣта децата, отъ голѣмата шейна, намѣриха момчето и кучето му замръзнали. Но децата не знаеха за вълшебната шейна, на която се возиха двамата другари.

Петинка Ан. Конярска
III в. кл. Шуменъ

Знай свой роден езикъ

Казвай:

Извънреденъ вмѣсто екстра, извънредно качество.

Вестовой в.м. ординарецъ.

Дневаленъ, денненъ в.м. дежуренъ, защото дежуренъ произлиза отъ френската дума журъ — день.

Тѣло в.м. организъмъ Тѣлото се нуждае отъ въздухъ.

Схващане в.м. резюме. Преди дохъ съдържанието на разказа като схващане.

Вмѣстилище в.м. резервуаръ. Писалка съ вмѣстилище.

Прустъ в.м. вестибюль. Стаята ни е въ дѣсната страна на пруста.

Входниче в.м. антрене. Оставихъ си галошитѣ въ входничето ви.

Движи се, обикаля в.м. циркулира Циркъ — кръгъ Кръвта обикаля изъ тѣлото Той цѣлъ день се движи непрекъснато

Плочникъ в.м. тротуаръ.

Крайникъ, брѣгъ в.м. бордюръ. Бордъ — брѣгъ.

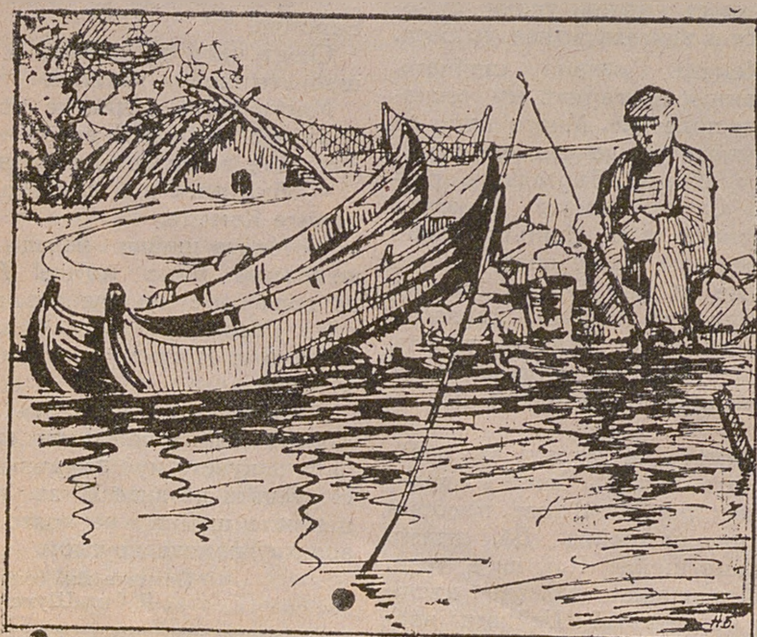
Настилка в.м. паважъ.

Чѣрта в.м. линия. Преди да се напише не имаше книгъ, но чртали и рѣзали писахонъ, погани сонци (преди това славянитѣ нѣмаха книги, но съ чѣрти и рѣзки пишеха като сжичински невѣрници).

Постжпъ в.м. маршъ, химнъ. Български народенъ постжпъ стихотворение отъ Г. С. Раковски, писано презъ 1855 г.

Писалище в.м. канцелария.

Държава вмѣсто щатъ. Щатъ, (нѣмска дума), етѣ (френска дума) — държава. Американски съединени държави.

Де е другото рибарче?

Седѣнка

(Споменъ отъ село)

Минаватъ годишнитѣ време на едно следъ друго и всѣко отъ тѣхъ носи отдѣлни радости за човѣка. Колкото пролѣтѣта и лѣтото носятъ трудъ за нашето село, толкова пѣкъ зимата му носи радости. Напълнили хамбаритѣ съ златно жито и бѣчвитѣ съ вино, селянитѣ се отдаватъ на чувствата си. Настѣпватъ времена за веселби. А кжде моми и ергени ще прекаратъ по-весело, ако не на седѣнка!

Ето, привечеръ, малката мома на нашитѣ хази, сресала се гладко и втѣкнала китка между коситѣ, пристегнала се съ пѣстра престилка, навела глава и срамежливо бѣрза изъ селскитѣ улици, за да кани дружкитѣ си на седѣнка.

Мръква се. Стаята за седѣнката е приготвена отрано. Лампата е грижливо изчистена и окачена на стената. По земята е постлана шарена черга, а покрай стениѣ сж наредени възглавници. Тѣ сж за гоститѣ. Менцитѣ сж напълнени съ прѣсна вода и засмѣни стоятъ увиснали на кукитѣ по стената. Въ жгѣла е поставена писаната хурка съ запрѣдена кждея, а презъ отворената врата се носи миризма на варена царевича, съ която ще се черпятъ гоститѣ. Малката мома нетърпеливо влиза и излиза и чака дружкитѣ си. Ето че и тѣ почватъ да прииждатъ една следъ друга или вкупомъ по нѣколко. Стаята се изпълва съ весели момински гласове. Настѣдали покрай стениѣ, подвили крака, подпѣхнали хурка на поясъ, момитѣ чевръсто почватъ да точатъ нишки една следъ друга. Пѣсенъта на вретената се слива съ кръшния имъ смѣхъ. Работата е въ разгара си, но нѣщо пакъ не е въ редъ. Момитѣ нетърпеливо поглеждаѣтъ къмъ вратата и сж въ очакване. Лавнаха кучета на двора. Всички моми се спогледаха и млъкнаха. Вретената забръмчаха още по-силно. На вратата се показаха селскитѣ ергени, спретнато облѣчени и съ накривени калпаки. Като подаденъ знакъ, всички моми станаха на крака, наведоха очи надолу и хорово отговориха на поздрава на ергенитѣ. Постаритѣ поканиха гоститѣ да седнатъ.

Започнаха се весели разговори, смѣхове, закачки, пѣсни, припѣви. Момитѣ се надпреварваха въ работата, като сегисъ-тогисъ крадешкомъ поглеждаха къмъ ергенитѣ. Поканиха гайдара да посвири. Безъ да чака втора покана, той извади гайдата изъ пояса си, наду смачкания ѣмѣхъ, и изъ дулото ѣ се заизвиваха пѣсни за стари времена и войводи. Следъ нѣколко пѣсни, гайдартъ отпусна пискуна на

гайдата и засвири ситно хоро. Младитѣ буйни сѣрдца се разтупкаха. Тѣ захвърлиха работитѣ и свиха на хоро. Гайдартъ се въодушеви и засвири още по-бѣрзо, едно следъ друго, ту хоро, ту ржченица Това продължи до късно. Едва призори, всички доволни се разотидоха по домоветѣ си, за да се събератъ на други день другаде.

Иванка Д. Дечева
II Шум. прог. —
Шуменъ.

Народна мъдростъ — поговорки

* Ако има наука, има и отука (отучване).

* Ако е сила силовита, не е вѣковита.

* Ако има въ паницата, ще има и въ лъжцата.

* Безъ пари оцетъ е по сладкъ и отъ медъ.

* Безъ Бога и безъ слога, кажи не мога.

* Всѣка патка не е хапка.

* Вѣгъръ вѣе, гора се люлѣе. Дорде вѣгъръ не повѣе, гората се не люлѣе.

* Гърди отъ камѣкъ, сѣрдце отъ вѣсъкъ.

* Едни плачатъ, други скачатъ.

* Жили пчелата, жили и осата.

* За госта два дни сж доста.

* За твоя душа, за моя гуша.

* И комарѣтъ сѣрдце има.

* И кръвъ да плюешъ, дрѣнки съмъ ялъ, казвай!

* И орѣшко е птица.

* Камила гайданъ не преде.

* Който пита, той не скита.

* Корава дѣрво, остѣръ клинъ.

Кратки вѣсти

* Край с. Радунци, Кюстендилско, държавата строи най-големата здравница за грѣдоболни въ България. Ще струва около 80 милиона лева и ще бжде изградена постепенно.

* Край градъ Провадия минитѣ инженери работятъ за откриване каменна соль. Проучванията, правени съ пробивачка на земнитѣ слоеве, сж показали, че на 400 м. въ земята има добри залежи каменна соль. Наскоро ще се почне работа съ пробивачка, която може да стигне до две хиляди метра подъ земята.

* Въ Русия, въ тригълника образуванъ отъ градоветѣ Саратовъ, Пермъ и Омскъ, е откритъ изворъ на земно масло. Предполага се, че маслото, което ще се добива следъ нѣколко години отъ тоя изворъ

Русия ще надмине Американскитѣ съединени държави по производство на каменно масло.

* Въ недѣля, 21 януарий т. г., народниятъ театъръ въ София игралъ за първи пѣтъ детската пиеса „Хайдутѣ“ отъ Емилъ Кораловъ.

* Смѣлиятъ български планинаръ Георги Стоименовъ билъ затрупанъ въ Рила планина отъ снѣжна прѣспа. Тѣлото му останало подъ снѣга.

* Въ село Александрово, Ловешко, на 15 януарий празнуватъ празникъ на биволицитѣ. Две чети младежи обхождатъ стопанитѣ на биволицѣ, почистватъ имъ оборитѣ и следъ това се състезаватъ съ музикитѣ си на стѣгдата. Тая година музикитѣ сж свирили непрекъснато 4 часа. Дойренската музика надсвирила Вълчидрѣмската.

* Българскиятъ хоръ „Гусла“ пѣе изъ Германия. Съобщаватъ, че навсѣкжде изъ нѣмскитѣ градове ималъ успѣхъ.

* До сега противотифозна ваксина се добиваше въ ограничено количество — мжчно се добиваха тифозни бактерии. Трима професори отъ Американскитѣ съединени държави намѣрили начинъ за добиване ваксина достатъчна за цѣлъ свѣтъ. Трудитѣ сж се 20 години.

Български гатанъ

1 2 3

1			
2			
3			

Отвесно и водоравно

1. Първо име на псевдонимъ.
2. Женско име.
3. Тропически плодъ.

Моисъ Н. Бахсиевъ III кл.
Шуменъ.

1 2 3

1			
2			
3			

Отвесно и водоравно

1. Моряшко пиѣе.
2. Измиване.
3. Красивъ, хубавъ.

Моисъ Н. Бахсиевъ III кл.
Шуменъ.

Изъ разказа „Голобрадо“

Нарисува Георги Кожухаровъ I кл. — Шуменъ

Да се посчитатъ числата 1-кутийнитѣ че сборитѣ на всичкитѣ ни да е

Донка Стефанова II Шуменъ

1 2 3 4

1				
2				
3				
4				

1. Канцеларска потребностъ.
2. Горско животно.
3. Зеленчукъ — мн. числ.
4. Арменско мжко име.

Борисъ Ангеловъ II Шуменъ

1

2				
3				

Водоравно и отвесно

1. Планина въ България.
2. Угощение.
3. Градъ въ Италия.

Людмила Ан. Ковачева II Шуменъ

1 2 3 4

1				
2				
3				
4				

Отвесно и водоравно

1. Виещо се растение.
2. Житно растение.
3. Зеленчукъ.
4. Мжко име.

Соня Ив. Койчева II Шуменъ

Водоравно и отвесно

1. Мжко име.
2. Рѣка въ Сибиръ.
3. Горня дрѣха.
4. Полска работа.

Нина Ил. Пушкинова II Шуменъ

Когато свършишъ хурта

книга, струва ти се, раздѣляшъ съ приятелъ

Волѣ